

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30

0 mm

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

No 141.

En Bise,

til Minde om 3 Mænd af Gaarden Nedre Frostad i Vesnæs Sogn under Bedøe Præstegjeld i Romsdalen, hvilke den 26de Septbr. 1832 omkom paa Romsdals Fjord paa en Reise til Romsdals Marked,

forfattet af
en gammel Bondkone
Lisabeth Larvsdatter
af samme Gaard.

Trykt af Høeg i Trondhjem.

V box 25:725

67/62009

Mel. I hære Sjel, frygt albrig meer ic.

Af, hvad maae vi høre og see
Af Hændelser, som her mon ssee
Med vores næste Naboer.
De karst og glad af Huset gif
Dg fik af Dødens sidste Drik;
De Grander samtlig trende
Bekom en hastig Ende.

2.

I Aaret Atten Hundrede
Dg dertil to og tredive
Da det sig har tilbraget.
Paa Gaarden Nedre Frostad her,
Paa den de Alle fødte er'
Det hendt' ved Mikkel's-Tide,
Saa kan man Tiden vide.

3.

Ved Klokken 9 om Morgen
Til Reisen sig forsoied hen
Til Marked de sig agteb';
Men forend Aften sol gif ned,
Da var' de sovet hen i Fred.
De fik en hastig Ende!
Gud dem sin Raade sende!

4.

Paa Romsdals-Marked's Veie der
Ved Staalershavn var' Komme nær,
Da dem det Uheld træffed'.
Omringte af et stormet Veir,
Da de sin Død for Die seer,
Men komme ei tilbage
Sin Nød for os at klage.

5.

Isted for Markeds Leeg og Fryd,
Da hertes her en Klynkelyd
Af Sorgens tunge Stjæbne.
Her kan det Ordsprog finde Sted:
„I Fred paakommer Bitterhed“,
Ja vel i Fredens Dage
Her hertes Vnk og Klage.

6.

Der siges de paa Hvalvet laae
Dg efter Redning raabe maae.
Endeel det ville nægte:
De sigte, at det ei var sandt,
Men Gud randsager Tingen grant;
Han deres Raab vel herte
Dg dem af Nøden førte.

7.

Om Nogen stolt tør stole paa
At han idag her trygt kan staae,
Kan snart imorgen falde.
Af Døden kan indfinde sig
Paa ubeleiligt Sted og Tid;
Derfor os ei kan sømme
En fremmed Svend at dømme.

8.
Vi er' her udi Verdens Dødt;
Vi boe som i et taaget Mørk;
Vi ved ei vores Ende.
Vi veed, vor Død er ganske vis,
Men Tid og Maade er uvis.
Gud lær os det at kjende
Dg os fra Synden vende.

9.
Gud deres Grav har skiftet der,
Thi maatte savnes Hjælpen her.
Med Job vi da vil sige:
Det Herren gav, Han der da tog,
Thi stee Gud Fader evig Lov,
Hans Navn til Priis og Ære
Fornøied' vil vi være.

10.
Enhver kan tænke selv med sig
Hvor Folket der veemodelig
Ved saadant Budskab bliver,
At baade Mænd og Brodre kjer:
De ikke meer i Verden seer.
Gud troste deres Hjerte
I saadan Sorg og Smerte!

11.
Der Enker to tilbage er,
De savne deres Mænds kjer;
Med Veemod de sig klage.
Det var en Skaal for dem vel suur,
Ja bedst og bitter som Malurt.
Gud dem sin Troster sende,
Deres Graad til Glæde vende!

12.
Den Ene der med Sonner fem
I Sorgen ene er igjen,
Den Sjette er en Datter.
Hun var omtrent ved et halvt Aar
Da Gud ved Døden Manden ta'r.
Gud dem sin Troster sende,
Den Sorg til Glæde vende!

13.
Den anden Enke, som der er,
Sit Foster under Hjertet bær
Da Manden han bortdøde.
Gud veed, det var for hende haardt,
Det skar i Hjertet dybe Skaar.
Gud selv de Saar der læge
Dg dennem vederqvæge.

14.
Det var og nu i dette Aar
Der's Bryllup der paa Gaarden staaer,
Det lidt for Sanct Hans Tide;
De atten Uger sammen var
Før de ved Døden skiltes ad.
Gud veed, de Taarer rinde
Af hendes blege Kinde.

15.
Den samme Mandens Moder, der
Eillige og en Enke er,
I fem Aar det har været,
Eillige med hans Søster kjer
Der i Sorgen med de Andre er.
Gud Alles Sorger læge
Dg dennem vederqvæge!

16.

Den Ene der min Broder var,
Som der saa hastig Ende faaer.
Seg det ei kan forglemme,
Det er for mig en Sorg vel stor;
Den glemmes ei paa denne Jord,
For Gud mig Døden sender,
Bed den mit Liv da ender.

17.

Da haaber jeg, vi samles der,
Hvor Sorger ikke trykke meer
Dg Vængstelser ei true.
I dette Haab sig iler hen
Den korte Tid jeg har igjen;
Gud veed det bedst, hvorlænge
Mig Sorger her skal trænge.

18.

Tillige med min Datter saa
Dg det med sine Børen smaae.
Sin Morbroder vel savner.
For hende han en Fader var,
Fra Buggen af hun kjer ham var
Dg siden mens han leved'
Til deres Bedste stræbed'.

19.

End meer han hende var saa god
At han sin Gaard for hende lod,
Som han den selv har faaet.
Hun var omtrent ved atten Aar,
Da hun den Gaard af ham da faaer.
Gud vist hans Godhed skjønner
Dg ham derfor belønner.

20.

Henved halvandet tyve Aar
Han denne Gaard selv bruget har,
Men aldrig givt har været.
Ham rorer ikke Eufke-Graad,
Eiheller Ungdoms løse Daad;
For det hans Been faaer være
I Fred, hvor de nu ere.

* * *

21.

D Mangen her fortryder paa,
At jeg enfoldeligen saa
Den Vise har optænket.
Forlædelse jeg beder om,
Mens her er endnu Tid og Rum,
Dg mig ei skal fortryde
En Bedre frem at byde.

22.

Seg tænker, tidt mig Folk beleer,
Seg som en gammel Dvinde er
Vel Saadant kan optænke.
Seg disse Tanker slænger hen;
Seg tænkte snarlig om igjen:
Hvad kunde det mig stæde,
Om Verden vil mig hade?

23.

Derpaa jeg strax da prøvede
Dg mine Tanker øvede
Det ringe Digt at fremme.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0 mm
0
Sæg Pen ei, Blæk ei røre kan,
Men det udaf mit Hoved ta'r,
Mens salte Taarer vinde
Her ned ad mine Kinde.

24.

Sæg denne Bise slutte vil,
Min' Sorger drive mig dertil;
Sæg er af svage Kræfter;
Sæg her i Verden levet har
Henved et tredsindstyve Aar,
Ei alle Dage blide,
Gud bedst Alting maa vide.

